

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med, at der er truffet beslutning om at omstrukturere Miljøministeriet på planlægningsområdet med henblik på at styrke landsplanlægningen. I konsekvens af denne strukturændring, hvorved en del opgaver overføres fra Planstyrelsen til Miljøministeriets departement, nedlægges Planstyrelsen pr. 1. januar 1993.

Lovforslaget indebærer, at en række klagesager efter lov om planlægning, hvor Planstyrelsen efter delegation fra miljøministeren træffer endelig afgørelse, overføres til Naturklagenævnet til endelig afgørelse. Dette navn er allerede efter den gældende planlov klagemyndighed for afgørelser om landzonetilladelse, når klagen indeholder spørgsmål, som efter nævnets vurdering har meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål, eller når klage indgives af miljøministeren.

Naturklagenævnet, der pr. 1. juli 1992 afløste Overfredningsnævnet, er nedsat med hjemmel i § 79 i lov nr. 9 af 3. januar 1992 om naturbeskyttelse. Naturklagenævnet, der er sammensat på samme måde som Overfredningsnævnet, består af en juridisk formand, to medlemmer udpeget af Højesteret blandt rettens medlemmer og et antal medlemmer, der udpeges ved, at hvert af de partier, der er repræsenteret i Finansudvalget, vælger et medlem.

Som stedfortræder for formanden kan fungere en viceformand. Siden ca. 1960 har der i Overfredningsnævnet til aflastning af formanden været en viceformand. Stillingen har traditionelt været besat med en medarbejder fra sekretariatet med en vis anciennitet og med en betydelig indsigt i nævnets sagsområde. Den omfattende sagsmængde, der ved lovforslaget overføres til Naturklagenævnet, nødvendiggør, at der er mere end én viceformand. Formanden og viceformændene skal opfylde de almindelige betingelser for at være landsdommer.

Nævnets sekretariat bistår med forberedelsen og udførelsen af nævnets beslutninger.

Naturklagenævnet og dets enkelte medlemmer er uafhængige af instruktioner om den enkelte sags behandling og afgørelse.

Naturklagenævnets kompetence som klagemyndighed vil med lovforslaget blive udvidet med klager over retlige spørgsmål vedrørende forhold omfattet af planloven, ekspropriationsklager og klager over de landzoneafgørelser, der ikke allerede er henlagt til nævnet.

I overensstemmelse med gældende ret for klager over landzoneafgørelser er lovforslaget udformet således, at alene de klagesager, der indeholder spørgsmål af meget væsentlig interesse for varetagelse af planlovens formål, skal underkastes en egentlig nævnsbehandling. De øvrige klagesager afgøres af nævnsformanden på nævnets vegne.

Efter den gældende lov indsendes alle landzoneklager via 1. instansen til Naturklagenævnet. Formanden eller efter formandens bemyndigelse en viceformand henviser herefter på nævnets vegne de sager, som Naturklagenævnet ikke skal behandle, til Planstyrelsen.

En lignende ordning skal efter det foreliggende lovforslag gælde for både landzoneklager, ekspropriationsklager og retlige klager efter planloven, således at Naturklagenævnets formand på nævnets vegne træffer beslutning om sagernes fordeling mellem egentlige nævnsbehandlinger og formandsbehandlede sager.

Naturklagenævnets formand er med hensyn til sagernes fordeling og behandling alene ansvarlig over for Naturklagenævnet.

Efter lovforslaget vil årligt ca. 1000 klagesager efter planloven blive henlagt til Naturklagenævnets regi. Heraf udgør landzoneklagerne ca. 500 og de retlige klager ligeledes ca. 500, medens ekspropriationsklager kun omfatter 5-10 sager årligt. Det forventes, at ca. 40-50 klagesager efter planloven årligt vil blive afgjort efter en egentlig nævnsbehandling, mens nævnsformanden på nævnets vegne træffer afgørelse i de øvrige ca. 950 sager.